

[Madsen-Mygdal.]

Den højtærede Statsminister var inde paa at foretage en Adskillelse mellem Landbrugsejendomme og andre Ejendomme i Landdistrikterne. Det er nu en Adskillelse, som, saa vidt jeg ved, med det statistiske Materiale, der foreligger, ikke kan foretages med blot tilnærmelsesvis Nøjagtighed; der er meget store Fejlkilder i en saadan Beregning, og det nærmer sig mere eller mindre til at være Gætteværk. Men selvfølgelig kan man gætte og derved faa Tal frem. Men jeg siger: Alt dette er helt ved Siden af; for vi ønsker ikke med vore Forslag at foretage en Adskillelse. Ærede Medlemmer vil have set, at vore Forslag om Ejendomsbeskatningens Ændring, baade den midlertidige og den varige Ændring, medtager ikke blot Landbrugsejendomme, men medtager samtlige Ejendomme i Landdistrikterne, uanset om de benyttes til Landbrug, til Haandværk, Industri, Købmandshandel eller til Beboelse. Og vi gør det af den Grund, at Uretten er ogsaa til Stede for disse Ejendommens Vedkommende. Disse næringsdrivende lider paa lignende Maade, sammenlignet med Ejendomsbeskatningen i Byerne, Uret; og der er saa meget mere Grund til at rette paa denne Uret nu, som alle de næringsdrivende, Haandværkere, Købmænd o. s. v., der bor paa Landet eller i Stationsbyerne, og som er i nøje Tilknytning til Landbrugerne, ogsaa har lidt store Tab paa Krisen og mærker i høj Grad Krisens Vanskeligheder. Derfor er der ogsaa Grund til at medtage dem, og den nævnte Adskillelse har derfor ingen Interesse. Men det Spørgsmaal, vi ønsker at rejse, er: Hvorfor er det urigtigt at sætte en Begrænsning for Landdistrikternes Vedkommende, naar det er rigtigt for Byernes Vedkommende? Hvad er Motivationen for, at det skal være paa een Maade i Byerne og paa en anden Maade paa Landet? Og med hvilken Ret opretholder man denne Særbeskatning paa fast Ejendom paa Landet? Jeg maa sige, at det er for mig ejendommeligt, at de Partier, der kalder sig de demokratiske Partier, her af al deres Magt klamrer sig til et Princip, der er lige saa udemokratisk, som det er uretfærdigt. Alle direkte Skatter skal selvfølgelig til syvende og sidst svares af Indkomsten, hvis det da ikke gaar saa vidt, at Indkomsten ikke foreslaar — saa maa der jo tages af Formuen, hvis der

er en saadan, eller stiftes Laan. Men direkte Skat kan af Skatteyderen kun svares af hans Indkomst, og naar man her i Forbindelse med disse Ændringer til denne Begrænsning og Fastlæggelse af den kommunale Ejendomsbeskatning har talt om en Overvæltning af Skat paa Indkomsterne, er dette saa forkert som vel muligt. Det modsatte er Tilfældet. I Stedet for en retfærdig og demokratisk Beskatning i Forhold til Skatteydernes Indkomst har man væltet Skat fra de store Indkomster over paa Ejendommene uden Hensyn til, om der overhovedet er Indtægt. Man har ladet dem, der sad med Ejendommene, betale Skatten uden Hensyn til, hvad de ejede, eller om de overhovedet har haft Indkomst. Derved har man ladet dem, der ikke havde Raad til det, betale for dem, der i hvert Fald havde bedre Raad til det.

Den højtærede Statsminister talte meget rigtigt om de Samfundsgoder, der opnaas for Skatterne, og nævnte Sygehuse, Skoler, Veje, social Forsorg o. s. v. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, og selvfølgelig skal de, der er Ejendomsbesiddere, betale Skat paa lige Fod med andre. Jeg ved heller ikke af, at der er Undtagelsesbestemmelser for dem, naar det drejer sig om den direkte Beskatning efter Indkomst og Formue, eller naar det drejer sig om Forbrugsbeskatningen o. s. v. Der betaler de Skat paa lige Fod med andre. Men saaledes som Ejendomsbeskatningen er i Landdistrikterne, betaler de forlods, uden Hensyn til Indkomsten — og i Øjeblikket paa tværs af Indkomsten — en Særskat, og saa bagefter betaler de alle andre Skatter paa lige Fod med andre.

Nu er der nogle, der siger: Ja, men det, Venstre her har stillet Forslag om, er umuligt, for Skatterne kan ikke ude i Kommunerne bæres af Indtægten alene. Ja, det kan man nok sige; men tror de Herrer da, at de bliver lettere at bære, fordi man kalder dem Ejendomsskatter? De skal alligevel betales af Indkomsten. Vi foreslaar jo ikke Ejendomsskatterne ophævet, men vi foreslaar dem ført tilbage til 1909—1914-Niveauet, og det bliver samme Begrænsning som i Byerne, og er denne Begrænsning retfærdig i Byerne, er den vel ogsaa retfærdig paa Landet. Men det er rigtigt nok, at Udgifterne er saa store, at de overhovedet ikke kan bæres; det er vi ikke uenige om. Men